

HZ. MUHAMMED HAKKINDA BİLİNMEYEN 10 TEMEL BİLGİ

Bu bilgi notlarına geçmeden önce, doğrusu din ile özellikle İslam ile ilgili gerçek verileri toplayan ve yorumlayan bir bilim adamı olarak bir şeyler yazmak istediğimde zorlanıyorum. Çünkü:

a) Dindarlar ve özellikle Müslümanlar dinlerini bilmedikleri için onların yaşadığı bütün eksikliklerin faturası bana da çıkartılıyor.

b) Onun için bazen bana Yahudi diyorlar, bazen Hıristiyan diyorlar, bazen mürteci diyorlar, bazen sapık bir dinsiz olarak değerlendiriliyor.

c) Ve bunun sonucu olarak gerçek bir şekilde terk ediliyorum. Bana ve kitaplarıma ambargo uygulanıyor. Ve daha düne kadar ağabey ve babam kadar kendime yakın bildiğim bazı cemaat liderlerinin “*Bırakın unutulsun!*”, “*Ona cevap vermeyin!*” gibi ilkel su-i kastlarına mahkûm ediliyorum.

Fakat yine de insanlığa hizmet için ve doğruluk daima kârlı çıkar prensibiyle bu gibi uğraşlardan vazgeçemiyorum. Ve doğrusu güzel de yaptığımı inanıyorum. Çünkü benim gece-gündüz tam 40 yılım bu uğurda harcanmıştır. Artık güzel ilmî ve manevi meyveleri almam lazım. Yoksa israf olur. Hâlbuki tabiatta asla israf yoktur.

Geçmişe baktıkça ve insanın kadim mirasını inceledikçe görüyorum ki, en az anlaşılan Hz. Muhammed’dir. Çünkü Onun dini, inancı, hukuk kültürü denge idi. Ve dengeye dayanıyordu. Fakat genellikle insanlar aşırı uçları tercih ettiklerinden onu anlamadılar. Yani insanlar genellikle terazinin bir kefesi oluyorlar, terazi olamıyorlar; hâlbuki tarihte başta Hz. İbrahim de Hz. Muhammed de terazi idiler. Ve bu asrın bütün başarıları diyalektik süreci dengelemesindedir. Ve bütün eksiklikleri insanların bu doğal veya sosyal dengeyi kaybetmelerindedir.

1) İşte: Hz. Muhammed’in dini ve hayat anlayışı çok da karmaşık ve detaylarda boğulmak değildir. Onun en çok söylediği ve ibadetlerinde ve davranışlarında kullandığı ve bütün varlık ile eş değer tuttuğu 3-5 kelimedir:

a) ***Sübhânallah:*** Yani Varlıkta, hayatta, geçmişte, gelecekte ve bunların aslı olan Allah’ta asla kusur ve çirkinlik ve eksiklik yoktur.

b) ***Elhamdülillah:*** Çünkü Allah’ın hamd ve şükür ve memnuniyeti gerektiren sonsuz nimet hazineleri ve imkânları ve bereketleri vardır. Şayet sınanmak için göreceli bir eksiklik görünse de sonunda bunu telafi edecek sonsuz rahmeti vardır.

c) Peki, bireyselliği ile beraber nasıl bunları becerebiliyor. Çünkü O Allâhu ***Ekber***’dir. Yani Sonsuzdur, Yücelerin Yücesi’dir, Gerçek ve Sonsuz Varlık’tır.

Evet, ilim bugün, artık pozitif olarak bir şey sonsuz ise onda bütün güzellikler ve bütün imkânlar var, diyebiliyor.

Bir gün 30 cilt şeriat kitabını yazan bir haham, Hz. İsa'ya: *Sen peygamber olduğunu söylüyorsun. Söyle bakalım din nedir?* der. Onun bunu bilemeyeceğini sanır. Hz. İsa hiç beklemeden:

- *Komşunu kendin gibi sevecek, ona göre davranacaksın.* Yani şeriatın yarısı olan bütün muamelât bu söz ile gerçekten ve işin içine sahtekârlık girmeden, gerçekleşir.
- *Allah'ı bütün gönlünle seveceksin.* (Yani şeriatın diğer yarısı olan ibadet bütün samimiyeti ve kalitesiyle gerçekleşmiş olur.) der ve haham işi anlar, kaçar.

Yani sorunların çoğu, yüzeysellikten, şekilcilikten ve özü bilmemekten kaynaklanır. Bir gün Hz. Muhammed bir arkadaşına der ki: *Senin Allah'tan başka tapılmaya değer bir şey yoktur, demen bütün kâinattan daha değerli ve daha faydalıdır.*

İşte bu sözü ve diğer 3 kelime gibi özlü prensipleri söyleyebilmesi için bütün fizik ve metafiziği, bütün geçmiş ve geleceği bilmesi, hayatın, ibadetin ve ontolojik olarak kâinatın nasıl realite olduğunu görmesi ve yaşaması gerek. Çünkü bugün artık ilmen biliniyor ki, fizik de, hayat da, kâinat da eğer varsa ve eğer insanoğlu onlardan istifade edebiliyorsa; bu, birlik, bütünlük ve bütünlüğün 4. boyut şekli olan geçmiş ve geleceğin bütüncül gerçekliği ile mümkündür. Bu da eşittir birlik, bu da Hz. Muhammed'in deyimiyile eşittir Tevhid. Bu da eşittir adalet, eşittir denge, eşittir güven, eşittir canlılık ve verimlilik, eşittir çağlar üstü olmak, bu da eşittir gerçek insanlık...

2) Hz. Muhammed, bütün bu sonsuz denilecek kadar birlik, canlılık ve anlayışla beraber, katı maddeci, mutaassıp bir millet içinden çıktı. Çok büyük insanlar ona inandı, onun için her şeylerini verdiler. Fakat yine de bir kısım sıkıntılar kaldı.

Bir yandan Mekkelilerin maddî ticarî zihniyeti, öbür yanda Yahudilerin aşırı derecede kendilerine güvenmeleri ve ona teslim olmamaları ve bunlara ilaveten Bizans ve Sâsânîlerin tehditleri ve bunlardan daha da acısı en yakın arkadaşlarının bazen yanlış iş yapması, Hz. Fâtıma'yı derinden derine endişelendirmişti. Hz. Fâtıma onun çok zeki biricik kızıydı. Ve bu endişelerini babasına –üzülmesin diye– açmamıştı. O (a.s.m.) derin ferasetiyle kızının kulağına eğildi. Ve *Senin baban zayi edilmeyecektir* dedi.¹ Sessizce söyledi. Kızının endişelerini fâş etmek istemedi. Ve başkalarının vesveseye kapılmasına izin vermedi.

3) Bugünkü biyoloji ilmi ile psikoloji ilmi net bir şekilde göstermişler ki, insanın DNA'sı ve büyükçe bir DNA gibi olan beyni, bütün Varlığı ve özellikle bir milyar yıl ömre sahip hayatın, bütün soyut ve somut kazanımlarını içinde barındırıyor.

Ve Carl Jung gibi 80 sene ömrünü ilme adanmış büyük bilim ve tefekkür insanları anladılar ki, vahiy X galaksilerden üç boyutlu bir dünyadan gelmiyor. Peygamberlerin beyinlerinin derin katmanlarındaki bilincin, yazılımın, dosyaların sosyal veya başka bir sâik ile (bir melek ile) hayata yansımalarıdır. O peygamberin dili ile edebiyata ve ilme açılımıdır. Bir nevi, gerçek metafiziktir. Çünkü geçmiş bir milyar yılı içine aldığı gibi gelecek bir milyar yıla da ışık tutuyor. Ve bunun açılımı, gelişi insanın elinde olmayıp sonsuz sibernetik sistemin ve metafizik sosyal dosyaların yönlendirmesiyle olduğundan, *melek vahyi getirir*, denilmiştir.

¹ Bakınız, Siyer-i İbn-i Hişam ve Hayatü's-Sahabe ve diğer siyer kitapları...

Çünkü o dosyalar ve o sibernetik yazılımlar 4 boyutlu olduklarından ve bilinç ifade ettiklerinden melek (ruhani bilinç-kollektif kişilik) ile ifade edilmişlerdir. Haliyle beynin bu alt kısımları aktif olunca üst korteks devre dışı kalırdı.

Hız. Muhammed de aynen bu bilimsel meseleyi yaşadı. Onda asla bir yapmacık hal görülmedi. Sadece o günkü insanların anlayabileceği şekilde, işi metafizikten alıp 3 boyutlu dünyada oluyor gibi anlattı. Ve kanunlu olan bu işleri şahsileştirip, somutlaştırıp halkın anlamasını sağladı.

Tabii olarak bu vahiy alma yani bu derin bilgilerin üst kortekse gelmesi insanoğlu için zor bir ameliyedir. Hız. Meryem'in Hız. İsa'yı doğurmasından daha zordur. Onun için soğuk günlerde bile O vahiy alırken, yarı uyku vaziyetine girer ve terlerdi. Ve vücuduna çok büyük ağırlık çökerdi. Fakat Hız. Muhammed çok sağlıklı ve dengeli bir hayat yaşadığından, ömrü boyunca hiç hastalanmadı. Sadece vefatına yakın haftada vahyin bu ağır yükünden dolayı şiddetli bir baş ağrısı çekti.

İşte vahyin bu bilimsel içyapısını bilmeyen bir kısım doktorlar, *O, saralı idi*, diyebiliyorlar. Ve dinsizler ise onu da, diğer peygamberleri de *delilik* ile suçluyorlar. Fakat vahiy gibi sonsuzluk içeren meseleleri bütün Varlığı, bütün geçmiş ve geleceği bilmeyenlere bırakmamak lazım. Çünkü ne kadar fen okumuşlarsa da sınırlı düşünen bir bilim adamının Mekke'de taşa tapan bir pagandan daha çok değeri olamaz. Ve görüşleri ilim olamaz. Çünkü Varlık da, onunla ilgili bilim de sonsuzdur.

4) Hız. Muhammed, bu vahiyleri alırken 5–6 vahiy kâtibine yazdırır, diğer Müslümanların da onları okumasını, okuması yoksa ezberlemesini istiyordu. Ve özellikle Müslümanların bu metinleri yaşamasını emrediyordu. Çünkü peygamberler teorisyenlerin aksine bilgiden ziyade uygulama üzerinde duruyorlar.²

O (a.s.m.) büyük ferasetiyle surelerin tertibini yapıyordu. Fakat ayetler kronolojik olarak tertip edilmiyordu. Mekkî sureler içine Medenî ayetler yerleştirildiği gibi, Medenî sureler içine de Mekkî ayetler yerleştiriliyordu.³

Ve bu yerleştirme sonsuz ve metafizik bilgi istediğinden Cebrail'in desteği ile oluyordu. Evet, Varlıkta ve Kur'anda sonsuz ilişkiler olduğundan ancak sonsuz (metafizik) bir bilinç ile o ayetler yerleştirilebilirdi. Hız. Muhammed vefatına yakın Kur'anı (sureler ve ayetlerin tertibi bitmiş olarak) hanımı Hız. Hafsa'ya emanet etti. Kur'an hafızları hariç, sahabelerin diğerleri neyin Kur'an olup neyin Kur'an olmadığını bilemiyordu. Yemame Savaşı'nda 700 hâfız sahabe şehit düşünce Kur'an kaybolur, diye endişe edildi. Bunun üzerine Hız. Ebu Bekir Hız. Hafsa'daki kopyayı esas alıp başta diğer hafız sahabeler olmak üzere sahabelerle bir mutabakat yapıldı. Ve yine Hız. Hafsa'ya emanet edildi.

Sonra Hız. Osman döneminde İslam âlemi genişleyince kıraat, lafız ve yorum farklılıkları ihtilafa sebep oldu, Hız. Osman da Hız. Hafsa'daki nüshayı alıp, sahabelerden iki yazılı, iki de sözlü şahit ile bir kurul desteği ile yine mutabakat sağladı. Ve beş nüsha çoğaltılarak İslam âleminin değişik bölgelerine gönderildi. Ve ihtilaf bitti. Halen bunlardan bir kopya Semerkant'tadır.

² Pratize edilen bilgi ve inanç hayata hayat katar. Ontolojik bir realitedir ki hayat ve canlılık bilgi ve enerjinin organizasyonu ile oluşur. Peygamberler pratize edilen inanç ile insanları tabii yaşama entegre ederler.

³ Surelerin bu şekilde bizzat peygamber tarafından kasıtlı olarak tertibi gösterir ki Kur'an kronolojik ve tarihsel bir kitap değildir. Mazmunları ve mefhumları ve düzeni, evrensel mesajlar içeren zamanüstü İlahî bir beyandır.

Bu işlemler tevatürle yapıldığından kimsenin şüphesi olmaması gerek. Kur'anın tertibinden, hatta ayet numaralarından 30 bine yakın mucize denilecek kadar ilmî ve doğru bilgileri göstermişim. Kur'anın ayet tertibinin Cebrail (sonsuz bilgi ve bilinç meleği) tarafından yapıldığını ispat etmişim. 3-4 cilt çalışmam buna delildir.

Öyle ki bazı müsteşrikler tarafından ayıplama aracı olarak gösterilen yazı hataları dahi bilinçli yazdırılmış. Mesela Şûra suresinde *Allah perde arkasından konuşur*, mealindeki cümlede geçen *min verâi hicab*" sözcüğünde isim ile isim tamlaması arasında (Ben) manasına gelen ع yazılmıştır. Zahirî yazı ilmîne aykırıdır. Fakat bu ع (ye) bize Peygamberin şu bilgisini bildiriyor: *Evet, Allah perde arkasından konuşur ve ben de bir Perdeyim*. Demek anlaşılıyor ki, Peygamber başta okuma-yazma bilmiyordu. Fakat sonra kelimeleri ve harfleri tanımıştır ki, vahiy kâtiplerine bazen olağanüstü imlalar ile Kur'an kelimelerini yazdırıyordu.

5) Hz. Muhammed'in bütün başarısı, büyüklüğü, canlılığı, samimiliği Onun İslam yani denge üzere olmasındandır. Mesela kimsenin dikkat etmediği bir nokta şudur:

- a) O, İslam'ı, dengeyi ilk olarak insanlığa getiren Hz. İbrahim'in soyundandır.
- b) Çöl iklimi ile dağ iklimini birleştiren Hicaz'da dünyaya gelmiştir. Hâlbuki dağ iklimi insanı sert yapar. Çöl iklimi de insanı duygusal ve yumuşak yapar.
- c) O, dengeyi, sonsuzluğu anlatan Hz. İbrahim'in dininin birkaç prensibinden başka ne ruhani olan Hıristiyanlığı ve ne de maddî olan Yahudiliği bilmediği gibi, Bizans'ın ve Sâsânîler'in tarz-ı siyâsetlerini de bilmiyordu. Bütün bunların ortası olan sırat-ı müstakimde kalıyordu.
- d) Onun destekçileri olan Sahabeler, bir ekmeğe muhtaç olacak kadar fakirlikleri ve hayata bağlılıkları ile beraber şehitliği cân u gönülden isteyecek kadar da mert ve engin görüşlü idiler. Bu işi dengelemişlerdi.
- e) O zamanki Arabistan siyasî olarak Bizans ile Sâsânîler arasında bir denge ve barış iklimi idi.

Demek, bu bölgede insanlığın dengeye çok fazlaca muhtaç olduğu bir dönemde onun gelmesi, hikmete ve maslahata çok uygundur. Mekke müşrikleri bu gibi sınırları bilmedikleri için *Peygambere evet. Fakat neden sen?* diye itiraz ediyorlardı. Bunlara cevaben; ayet: *Allah, peygamberliğini nereye vereceğini çok daha iyi biliyor*, diye buyurdu.

Onun son peygamber olduğuna bir işaret, bin sene sonra da olsa Batı dünyası bugün orta yolu arıyor. Çin, Hint bu yolu uyguluyor. Ve Müslümanların geri kalmasının da bir sebebi bu dengeyi ve dengeli anlayışı kaybetmeleridir. İkinci sebebi de, Kur'anın o sonsuzluğunu bilmeyip, âyet ayet, cümle cümle işi ele alıp meseleyi sloganlaştırmalarıdır. Öyle ki dindar ve değerlere saygılı bir gazeteci olan Ruşen Bey bu konuda bir kitap yazdı.

6) Fetih suresi Hz. Muhammed'in Asr-ı Saadetteki sahabelerle beraber kolektifleşen kişiliğini mucizevî bir şekilde anlatıyor. Kimse bilmiyor ama Hz. Muhammed'in bir baba, bir koca, bir kumandan, bir dindar beşer kişilikleri yanında üç temel kişiliği vardır:

- a) Peygamber kişiliği. Yaşantısıyla, binlerce prensibiyle bir mucize.. (İnşallah ben bu prensiplerden bir kısmının izahını yazacağım.)

- b) Sistemin bütüncüllüğü gereği bütün canlılığı, bütün dinleri, bütün peygamberleri, bütün dindar insanları temsil eden bir kişilik.. Buna tasavvuf dilinde *Hakikat-ı Muhammediye* denilir.
- c) Yaşadığı ve yetiştirdiği sahabe dönemi ki Fetih suresi bu kişiliği dile getiriyor. Fetih suresinin ilk ayetleri diyor ki: *Biz sana Mekke'yi fethettirdik. Bu fetih sayesinde senin de sahabelerin de günahları (eksiklikleri) bağışlanacak ve nimetin tamamlanması demek olan 'sizi devletleştirecek.'* Çünkü siz sırat-ı müstakim üzere olduğunuzdan, hem eksikleriniz bağışlanır, hem devletleşirsiniz. Ve eğer bu dengeyi ve sırat-ı müstakimi devam ettirseniz devletiniz çağlar boyu devam edecektir.

İşte Osmanlılar, bu gizemi bildiklerinden camilerinin sağ köşelerine bu ayetleri özellikle bu son ayeti yazdırmışlar. Adeta biz denge ve adaletüzereyiz. Ki bu kadar sene sonra dahi bu camileri yaptık demek istiyorlar.

M. İslamoğlu, Hz. Muhammed'in bu üç kişiliği ve Kur'anın sonsuz bağlantılarını anlamadığı için Hz. Muhammed'i aşâğılar gibi bir kitap yazdı.

Evet, gerçekten bugünkü dünyevi, siyasî, kaba, çağdışı Müslümanlara şaşırıyorum. Onun (a.s.m.) böyle binlerce manevi mucizeleri varken bunları görmeyip onun şekli, yaşamı olan şemail kitaplarıyla ve ilk isimleri Savaş Kitapları manasına gelen *Kitabü'l-Megazi* gibi kısır anlayışlarla vakit kaybediyorlar. Bir irfan ehli, bir mutasavvıf çıkıp Onun mistik hayatından bir cümle dahi söylese hemen ona hurafeci damgası vururlar.

7) Evet, Hz. Muhammed, çölün ortasında binlerce sonsuz değerleri vahiyle aldı, yaşadı. Zorbalığın, firavunların lehine olan diyalektiği, fakirlerin, mazlumların, dindarların lehine çevirdi. Fakat 40 sene sonra zengin ve dinden ziyade küfre yakın olan Emeviler karşı devrim yaptı. İslamiyet'in asıl mahiyetini bilen Ehl-i Beyti öldürdü, zehirledi, hapse attı. Şemail ve *Kitabü'l-Megaziler* yazdırdı. Bunun üzerine bütün işler yaramaz oldu ve yanlış gitmeye başladı.

Sonra Abbasiler ve Osmanlılar gelip Ehl-i Beyte tarziye verdiler. Onların kültürlerini siyasetlerinin içine kattılar. Fakat çevrenin cehaleti ve siyasi istikrarsızlıklar, bir daha o Asr-ı Saadetin mucizeliğini, canlılığını ve güzelliğini yaşattırmadı. Onun için o Asr-ı Saadet Müslümanlarda bir özlem, bir ütopya olarak kaldı.

Evet, bir daha işleri dengelemek mümkün olmadı. Çünkü bu her tepeden saldıran binlerce vahşi hayvanın ortasında bir şehir, bir devlet büyüklüğünde bir şahane sofrakurmak gibi zor bir şeydi.

Evet, gerçekten Müslümanlar, bugün –kollektif kişilik olarak– insanlığa karşı suçludurlar. İnsanlığa tarziye vermeleri gerek, yanlış yapılan işlerin faturalarını ödemeleri gerek. Fakat nerede! Hadislerin çoğunu kabul etmeyen ve ayetlerin bağlantılarını bilmeyen ve çıkıp Emevi malzemeye dayanarak Hz. Muhammed'i bir terörist olarak gösteren bir anlayıştan böyle bir şey beklemek yanlış olur.

8) Hz. Muhammed, gayet ince şefkat duygularına sahip olup, bir kuşun yavrularının ondan ayrılmasına tahammül edemediği gibi, beşikteki bir yavrunun ağlmasına da tahammül edememiştir. Bu ince şefkat duygusu ile beraber toplumun, dinin, masumların selameti için münafık ve canavar ruhlu adamların, hukuk ve resmiyet içinde öldürülmelerine müsaade etmiştir.

Mekkelilere azap duasından kaçındığı halde, Bedir’de onların şeytanlaşmış reislerini kendi eliyle öldürdü.

Bu, bütünlük, denge ve adaletin gereği idi. Hülasa O asla şiddeti, öldürmeyi esas almadı. Tam tersine, köleleri genelkurmay başkanı yaptı. Aristokrat kızları adalet için azat edilmiş kölelerle evlendirdi. Ve Köleler *gibi yaşadığım için Allah’a hamd ediyorum*, dedi.

Yani sistem sonsuzdur, sonsuz ve gerçek büyük olan ancak Allah’tır. Diğer insanlar o sistemin, o büyük dosyanın bir hizmetkâridirler. İşte kim küçük benliğini ve hayatını o sonsuz sistemle eşit tutarsa, o, varlığı, birliği, güzelliği bozmuş olur, bunun cezasını da çeker. *Ben, kul olduğumun farkındayım ve böyle doğru ve gerçekçi bir yaşam içinde olduğumdan Allah’a hamdediyorum*, dedi.

Onun dininin en önemli üç prensibi şudur:

- a) *Kim, kendine bakamayan iki köle (veya iki kız) alıp yetiştirip sonra onları azat eder (veya evlendirirse) o benimle cennette beraber olacaktır.*
- b) *En büyük günah, en büyük zulüm hür bir insanı köleleştirmektir.*
- c) *Bir insanın seninle doğru yola gelmesi veya senden bir iyilik görmesi, senin için üzerinde güneş doğan her şeyden daha hayırlıdır.*

Bu gibi değerli sözlerin kaynağı konusunda şüpheniz olmasın. Çünkü bunlar ümmetçe müttefekun aleyh, oybirliğiyle kabul edilmiş hadislerdir. Ayrıca Kur’andan onlarca delilleri vardır.

9) Hz. Muhammed ve Ganimetler: O (a.s.m.), Mekke’de 13 sene boyunca değil ganimet, hiç kimseden hiçbir bağış dahi almadı. Adeta, Hz. İsa gibi yaşadı. Ve o çağın bir İsa’sı yani Ahmed olarak dinin manevi bütün değerlerini vahiy ile aldı. Ve o günkü Müslümanlara yaşattırdı.

Sonra, Medine’de Muhammed ve Musa olarak din devletini kurdu. Ve dinler arasında ayırım da yapmadı. Çünkü Yahudiler, o devletin kurucu ortakları idi. Sonra onlar hıyanet edince dindar Müslümanlara karşı, Mekke müşrikleri (paganları) ile işbirliği yapınca işler değişti.⁴

Evet, Hıristiyanlarda aşırı ruhanilik gereği, insanlara özellikle bilim ehline karşı bir kısım yanlışlıklar yapıldığı gibi, Yahudilerde de maddî dünya hayatını esas almaları gereği, bir kısım yanlışlıklar tarihte çok olmuştur. Bu bir yapı ve kader meselesidir. Tevrat’ın, İncil’in, Hz. Musa’nın ve Hz. İsa’nın bir eksikliği değildir.

İşte Medine’de Müslümanlar, İsa’yı ve Musa’yı birleştirip uzun uzun ibadet ve ruhani uygulamalar yanında, cihada çıkar, ganimetler alırlardı. Yoksa yaşama şansları yoktu. Hz. Muhammed de cihada çıktığı ve emek harcadığı için kendine, asgari bir miktar alıyordu. Fakat asla zekât malından ne yedi ne de ailesine yedirdi. Bir gün çocuk olan Hz. Hasan zekât malından iki hurma alınca hemen geri bıraktırmıştı. Yahudilikte de Hz. Harun’un zürriyeti bu özelliğe sahiptir.

⁴ Bu durum üzerine Maide 50-51. âyetler indi ve müşriklerle işbirliği yapan bu tarz Ehl-i Kitapla dostluğu yasakladı.

Abbasi ve Osmanlı yönetimi de bu sünneti devam ettirip Seyyidlere (Onun zürriyetine) asla zekât vermemiş ve onlardan vergi almamış. Dine olan görevlerinden dolayı onlara ayrıca ödenecek ayırmışlar. İran'da da bu ödeneğin ismi humustur. Bizim Batman'da bir seyid köyü var. İsmi Bîcirman (Vergisiz) dır. Çünkü Osmanlılar onlardan vergi almıyordu.

İşte Osmanlı'nın manevi anlayışı nerede, bu fakir milletin hazinesinden 78 milyar dolar çalanların anlayışı nerede! Hâlbuki bu hırsızların hepsi de bu paraları çaldıkları zaman en az 10'ar milyar dolar servete sahip idiler.

Hülasa, Hz. Muhammed, Medine döneminde Hz. Musa gibi ganimet aldı. Fakat Mekke'nin fethinden sonra Müslümanlar güçlenince ve egemen olunca, Huneyn savaşında ele geçen 1 trilyonluk ganimeti zengin Ensar'a vermedi. Diğer yeni mühtedilere verdi. Ensar, ağlar gibi oldu. Bunun üzerine onlara bir hutbe okudu ve onların Hz. İsa'nın Havarileri gibi olmalarını istedi. Medine'de nâzil olan Saff suresinin son ayeti buna açıkça işaret ediyor.

Demek, dünya da, mal da, devlet de araçtırlar. Peygamberlerin asıl hedefi değiller. Asıl hedefleri ebedilik, sonsuzluk, soyut değerlerdir. Nitekim Hz. Musa'nın ve Tevrat'ın o kadar maddi düzen üzere durması, yine Allah için, din için, maneviyat içindir. Çünkü o gün çevredeki bütün egemen devletler pagan idi. Dindar olan Yahudiler ise esaretten yeni çıkmış, fakir, yurtsuz bir halde idiler. Ve daha binlerce olumsuz şartlar vardı. İşte bütün bunlara rağmen dindar insanların, Hıristiyanların, İslam'ın varlığının pek çok sebeplerinden tarihî bir sebep Yahudiliktir. Bu manada insanlık onlara çok şey borçludur. Kur'an bile onların büyük âlimlerinin kanaatlerini kendine delil yapıyor.

Bu satırların dediklerinin özeti şudur:

- a) Eğer Yahudiler köklerine dönse, evrensel manada Tevrat'ı uygulasa,
- b) Ve eğer Hıristiyanlar, kilisenin katı yapısından kurtulup, Hz. İsa'nın saf ruhaniliğine dönebilse,
- c) Ve eğer Müslümanlar, dengeyi ve birliği bilip hayata canlılık verebilse;

Yine işler düzelir ve insanlık yepyeni bir dünyaya adım atmış olur.

- a) Yok eğer, Yahudiler para peşinde her türlü oyunu oynasalar, Freud ve Marx gibi dinsizleri doğursalar, Tevrat'ın her bir cümlesi bütün insanlığa yetecek kadar evrensel prensiplerini 20 milyon Yahudiliğe has kılıp dini değil de ırkı esas kabul etseler,
- b) Ve Hıristiyanlar, saf mana, din ve ruh olan İncil'in yerine, şekil ve kilisenin yorumsuz, hurafeleşmiş ilkelerini esas alsalar ve dinden ziyade bugün ellerinde olan dünya siyasetine bağlansalar,
- c) Ve Müslümanlar tevhid, şefkat, barış, adalet ve bilim dini olan İslam yerine milliyetçiliğe ve kuru bir hamasete güvenip dünyada terörden başka bir şey üretmezlerse; artık kıyamet yakındır diyebiliriz. Çünkü başka delile ve alâmete ihtiyaç kalmıyor.

Bir gün büyük bir kardinale, *İncil'in her cümlesi sonsuz bir mucizedir. Sizin ilm-i halinizi okudum. Hiç ona uymuyor. 300 sayfa, vaftizde krem yağı nasıl sürülür? diye yer ayrılmış,* dedim. O değerli Zât, *Bizde asıl olan İncil değil, kilisedir,* deyince sohbetimiz orada bitti.

Bununla beraber az da olsa bir kısım samimi Yahudi, Hıristiyan, Müslüman benim şu tespitlerimi kabul ediyorlar. Fakat böyleleri çok azdır. Şimdilik Müslümanların dengeyi bulması için bir madde daha yazıp sözüme son vereceğiz.

10) Hz. Muhammed'in en büyük mucizesi hiçbir hurafeye, hiçbir yanlış düşmeden, bütün her şeye, her varlığa kudsiyet nazarıyla bakabilmesi ve kudsiyetle o olayları yaşamasıdır.

Onun bu anlayışını şu iki temel kaynakta görüyoruz:

- a) Kur'an bütün olayları, bütün nesnelere, Allah'ın inişi, çıkışı, gelmesi, yüz çevirmesi gibi gerçeklerle anlatmıştır. Öyle ki, birkaç nesil sonra Müslümanlar bu gibi mecaz ifadeleri anlamayınca Müşebbihe oldular. Bu gün de Vehhabi oluyorlar. Sonsuzluğu, ruhaniliği, ilmiliği öldürüyorlar. Yahudilerde, Hıristiyanlarda da böyle bir sapma zaman zaman olmuştur.
- b) Hadis kitapları... Hemen hatırlatalım ki, hadisler ve muhaddisler, zamanın getirdiği bir kısım zaafı içerirler de çok büyük bir değer ve servettirler. En büyük yönleri de Hz. Muhammed'in yaşamını ve olaylara nasıl kudsiyet kattığını belgelemeleridir. Ve bundan dolayı diyebilirim ki, muhaddisler, İslam ümmetinin en dindar ve en takvalı bireyleridirler. Tıpkı geçmiş ümmetlerin ortodoksları gibi. Fakat
 - Zamanla ve yabancı dillerin araya girmesiyle Arapça'daki doğal ve metaforik dil yapısı bozulduğundan,
 - Ve muhaddisler o günün pozitivistleri olan Mutezileye karşı geldiklerinden ve Hz. Ömer'in rey'e dayanan görüşlerine dinî bir metin göstermek zorunda kendilerini hissettiklerinden (çünkü onlar tamamıyla rey'e karşı idiler),
 - Ve kültür siyaseti olarak Emeviler'in süzgecinden geçtiklerinden epey yanlış ve zaafı sahiptirler.

Mesela Mutezile, *Allah, gayr-ı şahsî bir bilgidir*, deyip Allah'ın sıfatlarını inkâr edince, muhaddisler o kadar savunmaya geçtiler ki Allah'ı tamamıyla şahsileştirdiler; hâşâ, bir kral gibi gördüler. Onların bu zaafı zamanla Vehhabiliği doğurdu. İslam, katı ruhsuz bir hal aldı. Ve şimdi de terörize ediliyor.

Ve mesela Mutezile, *kaderi inkâr edince*, Muhaddisler *iradeyi inkâr ettiler*. Ve Mutezile *Ali'yi tutunca* Muhaddisler'in çoğu *Muaviye'yi tuttu*.

Ve mesela Mutezile, *Kâfirlerin vefat eden çocukları masumdur*, deyince, Muhaddisler, *Onlar babalarına bağlıdır ve cehennemdedirler*, dediler.

Ve mesela *Zulüm devam etmez fakat küfür devam eder*, hadisini Sünni muteber kaynaklarda bulamazsınız. Çünkü bu söz Emeviler'in zulmünü hatırlatıyordu.

Hülâsa, bu zaafı, 50'ye çıkartabilirsiniz. İşte bu gibi zaafı için ümmet, Muhaddisler ile Müçtehidleri ayırmış. *Hadis, âlimlerin malzemesidir. Halk onları anlamaz*, demiştir.

Bununla beraber ve Muhaddisler Müçtehidlerden daha dindar olmalarına rağmen ümmet, Ebu Hanife ve Şafii gibi zatları mezhep sahibi yapmıştır. İmam Buhari'yi mezhep sahibi yapmamıştır.

Fakat bütün bu zaafllara rağmen İmam Nevevi'nin Riyâzu's-Salihîn gibi itina ile seçilmiş hadis kitapları Hz. Muhammed'in hayata ve Varlığa nasıl bir kudsiyet rengi kattığını yüksek bir seviyede belgeliyorlar.

İmam Nevevi, muhaddisliğine ve evlenmeyecek kadar takvasına rağmen müçtehid olduğundan çoğu zaman fikhî anlayışı rivayete tercih ediyor, tıpkı İmam Şâfiî'nin yaptığı gibi. Onun Minhac kitabı bunun en bariz delilidir.

Hülasa, İslam Tarihi ve İslam Kültürü birkaç zaaf yönünü taşımakla beraber, binlerce belki yüz binlerce inanç, samimiyet, kudsiyet ve ruhanilik belgelerini içeriyor. Fakat kültürel olarak Müslümanların çoğu bu dilden ve bu anlayıştan kopmuşlardır. Ve kavram kargaşası ortalığı toz dumana çevirmiştir.

Acaba, bu gün itibarı ile muhafazakârlık ile son derece liberalizmi dengeleyip dünya ekonomi devi olan Çin mi daha Müslüman, yoksa eroin ticaretinden başka bir şey üretmeyen Afganlar mı?

Acaba mistisizmin en derin derelerinden çıkıp teknolojinin zirvesine ulaşan Hintliler mi⁵ daha Müslüman, yoksa cihadı terör ile karıştıran ve hayatlarının tek hedefi Müslüman olmayan insanları öldürmek bilip bu konuda devletlerine dahi itaat etmeyen Pakistanlılar mı?

Acaba, Tevhidi, ilmi, sonsuzluğu ve insanın bunlara ulaşmasını Nirvana prensibi ile formüle eden Budistler mi daha muvahhid, yoksa Allah'ı etten, kemikten hayalî bir gök kralı gibi gören ve buna uymadığı için Afganistan'da Buda'nın heykellerini kıran Vehhabiler mi?

Ve acaba İslam'da imandan sonra gelen en büyük ve önemli prensip olan Hürriyet ve Adalet'i esas almaya çalışan Batı Dünyası mı daha Müslüman, yoksa öz evlatlarının ana dillerini bile yasak eden, ekonomisi olmayan ve mafyalaşan İslam hükümetleri mi? Daha çok ağlayabilirim... Ama gözyaşlarımı başka bir yazı için saklıyorum.

Sakin Hz. Muhammed'in bilinmeyen yönlerini bu 10 maddeden ibaret sanmayın. Bu örnekleri 1.000'e iblağ edebiliriz. Şimdilik bir misal daha hatırlatalım.

Hz. Muhammed'de bilgi ölçüsü şudur: bir insanda bu aydınlık ve anlayış varsa, ona cahil denilmez; eğer yoksa o cahildir.

İşte İslam'ın en önemli prensibi şudur: *Cahillerden kaç!* Çünkü câhili ne irşad edebilirsin, ne onu rantabil hale getirebilirsin. Hiçbir şey yapamadığın gibi ona bulaşırsan, o sana dolanır, daha işin içinden çıkamazsın. Hatta onu öldüremezsın, bile. Çünkü döner, töre gereği 1'e 70 kat senden intikam alır.

Anam okuma-yazma bilmez. Kürtçe'den başka dil de bilmez. Fakat dindardır. Ve hayatı iyi okur, yani aydın biridir. yirmi sene önce bana ısrarla, *Oğlum, câhile karışma daha çok kötü olursun*, demişti. Ben hayatın gürültüsü altında bu sözü unutmuştum. Nihayet bu ihmalim, helalinden kazandığım 600 milyarımın dolandırılmasına ve 3-4 kere dayak yememe ve 5-6 kere ağır hakaret edilmeme ve asla iyileşmeyecek kronik bir hastalığa sebep oldu. Kur'anın bu ayetini her zaman okuduğum halde bir türlü dikkatimi çekmemişti. Bir gün Hikmet Zeyveli ağabey, bu ayeti ısrarla bana hatırlattı. Onun bu hatırlatma konusu böyle ticari konular için değildi. Müslümanların ilimden ne kadar geri kaldığı ve bu gün itibarıyla çoğunlukla cahil oldukları meselesi idi..

⁵ Onlar adeta okyanusun 8.000 metre derinliğinden Everest'in 8.000 metre zirvesine çıktılar.

Sonra bir kısım Hıristiyanlarla görüşmem oldu. Baktım onlar Müslümanların Kur'an konusundaki cehâletinden fazla İncil konusunda câhildirler. İnsanlık namına, din namına epey üzüldüm. Yahudiler, Müslüman ve Hıristiyanlardan daha uyanıktırlar. Fakat onlar da dünyayı 20 milyon Yahudi'den ibaret sanıyorlar.

İşte birlik, bilgi, adalet ve evrensellik için, boynumu herkes için basamak yapıyorum. Kurtuluşu için herkes üzerime basıp yukarı çıkabilir.

Son bir cümle ile işi hayra çevirmek istersek şöyle diyebiliriz: İslam dünyası, bilimde, dengede, evrensel değerlerde önemli şeyleri ortaya koymadan, köklerine dönmeden; sloganlardan ve ilkel düşüncelerden sıyrılmadan; siyasî ve ticarî olarak büyümeleri, küfrü ve zulmü artırmaktan başka bir şeye yaramayacaktır. Yanlışlardan, deccallıklardan (Kandırıcılardan) kurtulamayacaktır.

Hız. Muhammed, vahiy ile ve Zuhuruf suresi gibi Kur'anın işaretiyle böyle bir çöküntüyü önceden gördüğünden, *Ümmetimi Deccal'den ancak İsa ibn-i Meryem (saf din, saf vahiy, ruhani ve samimi hayat) kurtarabilir*, diye önceden haber vermiştir. Ve bu haberler, tevatüre yakın derecede sağlıklı (fakat müteşâbih) bir şekilde bize ulaşmıştır.

Her Üç Dinde Mucize Olan Üç Önemli Prensi

Yahudilerin dindarları üç bin senedir evlenirken İsrailin (*insani değerlerin*) ve Musanın (*dini değerlerin*) izniyle evleniyorum, diyorlar. Bu sözün taşıdığı iki temel değer ve 3 bin senedir bunun icra edilmesi başlı başına bir mucizedir.

Müslümanlar, *Allah'ın (doğal yasaların) emriyle ve peygamberin (dinin) sünneti (çığırı ve yasa) ile evleniyorum*, diyorlar. Sünnet, terim olarak da, etimolojik olarak da yasa, temel yol ve çığır demektir. Fakat diğer kavramlar gibi o da özünü kaybetmiştir. Sarık, cübbe ve sakal gibi kullanılıyor. Hâlbuki bunların dindeki ismi sünnet değil de nafilelerdir. Yani nafileler yapılsa da yapılsa da öze pek zararı olmaz. Sadece o samimi ise fazladan katkısı olur. Zaten nafile kelimesi *fazladan* demektir.

Hıristiyanların evlenirken ne dediğini tam hatırlamıyorum. Belki onlarda evlilik teşvik edilmediği için böyle temel bir deyimleri yoktur. Fakat onların nikâhta *Tasada ve sevinçte beraber ve bir olacağız*, sözleri var. Hıristiyanlık ruhani bir din olduğundan onların bireysel tasaları da, sevinçleri de olmaz. Onlar için *tasa*, dinin olmadığı dönemdir; *sevinç* de dinin egemen olduğu dönemdir. Yani diyorlar ki, herhalukârda biz evliliğimizi bozmayacağız. Asla boşanmayacağız.

Yahudiler dini yaşarken çevredeki bütün milletler pagan idi. Ve haklı olarak *Sadece biz cennete gireceğiz*, diye inanıyorlardı. Fakat sonra o kadar şekilcilik ve dünyevilik işin içince girdi ki, Hız. İsa hahamlara: *Fahişeler bile sizden önce cennete girecek*, dedi. İslam'da *Kim Allah'a, ebediyete inanır ve yasal yaşarsa o cennete girer*, dedi. Kur'an Yahudilere: *Eğer böyle bir inanca sahipseniz neden bu kadar dünya hayatına aşkla bağlantıyorsunuz, ahirete gitmekten korkuyorsunuz?* dedi. Fakat zamanla işler tersine döndü. Hıristiyanlar, *Papanın vaftiz ettiği Hıristiyanlardan başkası cennete girmeyecektir*, dediler. Ve Protestanlar, hala bu inancı devam ettiriyor.

Müslümanlar ise Kur'anın 20'ye yakın ayetine aykırı olarak, sadece Müslümanlar ehl-i necattır, diyorlar. Yahudiler ise şimdi herkes cennete girecektir, diyor. Demek zaman bazı şeyleri ters çevirebiliyor.

Evet, Hz. Muhammed birisine *Allah'tan başka bir şeye tapmazsan (Varlığı, bütünlüğü, sonsuzluğu bilersen) cennete girersin*, dedi. Ve daha başka birine buna ilave olarak *Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğunu bilmeyi*, söyledi. Çünkü o kişinin ayırım yapmamasına, dinî inancı gerçek bir şekilde yaşamasına ihtiyacı vardı.

Başka bir seferde *Kim Allah'ın birliğine ve İsa'nın Onun ruhu ve sözü (yasası) olduğuna inanırsa o cennete girer* ” dedi. Yani kim Varlığın Birliği'ni, sonsuzluğunu, dinin (İsa'nın) o Varlığın mantığı, logosu, ruhu olduğunu bilirse ve ona inanırsa o cenneti kazanır.

Ve başka bir seferde *Kim Allah'ın birliğini, Musanın (şeriatın) onun sözcüsü (sözü) olduğunu bilirse o cennete girer*, dedi.

Demek bu sözler birbirine aykırı olmadıkları gibi, aynı gerçeğin farklı boyutlarını gösteriyor. Özet manaları ise şudur:

Din, Varlık, Realite ve Hayat sonsuzdur ve yasadır, kutsaldır. İşte kim bu değerlere göre yaşarsa o bölücü olamaz, sıkıntı çekmez, dünyada da ahirette de cennette olur. Çünkü sıkıntıların ve dertlerin asıl sebebi sınırlı düşünmektir, sonsuzluğun nimetlerinden faydalanmamaktır. Dar noktada boğulmaktır. Ebediyet okyanusuna açılmamaktır.

24. 05. 2007
Bahaeddin SAĞLAM